

poročila, da Bolgarom na pomoč hitijo ruski prostovoljci, v prvi vrsti častniki, ki bodo imeli prevzeti poveljništvo, vse izrekoma pa črne vojske.

Za trenutek pa vse kaže še na to, da se ne bo prelivalo krvi, temveč pa — črnila.

Zabavne stvari.

Trije dobri sveti.

(Iz španjskega preložil Ant. Brehmer-Gaffron.)

(Konec.)

Iz vrta skočil je k vratam in je potrkal.

Takoj mu je prišla žena odpirat; na prvi pogled ga je spoznala in ga je kar med vratmi sto in stokrat poljubila. Janez ji je poljubce iz dna srca vračal.

„Nehvaležnež“, pravi konečno žena, sedem dolgih let pustil si naji brez vsake vednosti ali si živ ali mrtev!“

„Saj ti nisi bila nič boljša.“

„O ti lažnjivec ti. Več ko dvajsetkrat sva ti pisala z očetom, pa nisva nobenega odgovora dobila.“

„Jaz nisem sprejel ni jednega pisma.“

„Kako to, saj smo vendar na vse zapisali ime: Janez Fernandez.“

„Vse prav, ali mene so vendar vsi klicali: „Janez Pomisli!“

„No, ta je lepa!“

„Kam pa ste mi pisma pošiljali?“

„Kam le; tjekaj, kjer si bil.“

„Jaz sem bil vedno doma!“

„O, kako si ljubeznjiv; kaj pa lačen, ali kaj?“

„Tako, nekoliko!“

„Koj pojdemo večerjat, da le oče pridejo.“

Janezova žena jela je na mizo napravljati, kar nekdo potrka. Žena vzame luč in gre odpirat.

„Oče so“, pravi.

Janez je bil kakor divji, ko je zopet onega duhovnika od poprej zagledal. Uže je držal za nož, kar ga vrže v kot in z glasnim krikom duhovnu nasproti hiti.

Njegov tast je bil in nekdanji mežnar. Ker je bil vdovec, dal se je med tem, ko je Janez kralja služil, posvetiti in je kmalu na to župnik postal.

Sedli so k večerji. Janez je prinesel tri pogače in je pripovedoval zgodovino treh dobrih svetov, za katere je celih 3000 gold. plačal.

Tastu se cena ni ravno previsoka zdela, ali žena bi bila pa skoraj zdivjala. „Oh, toliko denarja imeti in brez krajcarja domu priti, to je od sile. Nobena ženska bi ne bila kaj tako neumnega speljala, če tudi nam višji razum odrekate!“

„E, kaj se boš sedaj vjedala, pravi Janez, poskusimo rajši te-le pogače, ki mi jih je kapitan tako na vso moč hvalil.“

Ko je svojo narezal, vsulo se je čistega zlata za 1000 gold. iz nje.

Žena in tast spravila sta se to videti tudi čez svoji in obema vsipalo se je zlato spod noža. V vsaki pogači je bilo 1000 gold. zapečenih.

Nepotrebna bila bi opazka, da to ni bila dobra večerja!

Bedének.

Mnogovrstne novice.

Iz zadnje 17. št. „Jurija s pušo“ posnamemo sledeče uganjke:

Miha: Po zimi se topi, po leti zledeni. Kaj je to? spet zmrzne, ker se obljube ne spolnijo.

Jaka: To je slovenska ravnopravnost. Po zimi se topi, ker se nam v državnem zboru obeta, po leti pa

Miha: Junak na straži stoji, z žakljem zmaju preti, pa zmaj se žaklja ne boji. Kaj je to?

Jaka: To je poslanec Šuklje. On obeta, da bo Slovence rešil, pa ima za orožje le vladni program, kateri nemškutariji nič žalega stori noče.

Miha: V suši se redi, na dobri zemlji pa medli, obilno kaže cvetú pa malo rodi sadú. Kaj je to?

Jaka: Slovenski rodoljubje.

Miha: Koklja jajca vali, pa jastreb na njih sedi. Kaj je to?

Jaka: Kranjska hranilnica.

Miha: Ne lazi po suhem in ne po vodi, in vendar najdeš ga povsodi; veliko sveta ima pod seboj, njegove jeze se le boj! Čez hrib in plan ko duh leti, pa vendar človek je, ko ti. Kdo je to?

Jaka: „Juri s pušo“ v balonu.

Naši dopisi.

Iz Gorice 27. sept. (Izv. dop.) Drugi teden začne se pa pri nas šolsko leto. Srednje in druge šole ostanejo, kakor so bile, pri stari osnovi. Šestletna doba sedanje dunajske vlade nam na Goriškem ni ničesar izboljšala doslej. VčerANJI prestolni govor, s katerim je cesar slovesno odprl novi državni zbor, z nova zagotavlja, da bo isti sedANJI vladi skrb, za enak razvoj vseh avstrijskih narodov. Ali pride tedaj vrsta v tej dobi tudi na one Slovence, ki se boré na mejah za svoj obstoj uže z nekako obupnostjo? — Za naš deželni zbor bosti to jesen dve dopolnilni volitvi: 15. oktobra bo volitev enega poslanca iz trgovsko-obrtniške zbornice, 17. oktobra pa enega poslanca v I. volilnem okraji velikega posestva. Poslednje mesto, katero je zastopal gosp. F. Povše, je, kakor je bilo brati v „Soči“, uže odločeno narodnemu kandidatu, in bi morale pač velike spletke biti, da bi ne prodrli ž njim. Morda, kakor sodijo po dovršeni pravdi dež. poslanca Jonke-ta z g. vrednikom „Slov. Naroda“, bo še ena dopolnilna volitev. Če se kaj takega dogodi, potem je upati, da bo tudi goriški volilni odbor drugače postopal, da se mu ne bo bati rušenja „volilne discipline“. O poslednji so dobili goriški rodoljubi tak pojem, ki utegne narodu jako škodovati. Ravno omenjena pravda očitno dokazuje, kako samooblastno so pri nas vsiljevali poslance tu pa tam. Demoralizacija se je potem še po časnikih šopirila, in laž in obrekovanje so razširjali celó v oddaljene novine. Večina rodoljubov, ki vender ne more vsega zagledati za kulisami, je šla na tako postopanje, na limanice, in vodstvo je zopet mirno uživalo slavo volilnih zmäg. Rodoljubi pa, ki so za resnico vedeli in jo tu pa tam vsaj nekoliko razkrili, so se pa obrekovali. Gospoda! Vaša laž je imela izredno dolge noge, pa jo je resnica konečno vendar dohitela, in tako se nadejamo, da bo narod odslej laže dihal, ker mu ne bodo mogli z lepa